

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24.10.2018, sen. zn. 29 ICdo 72/2016, ECLI:CZ:NS:2018:29.ICDO.72.2016.1

Číslo: 13/2020

Právní věta:

Rozhodčí nález je listinou, která je způsobilá doložit v insolvenčním řízení vykonatelnost pohledávky věřitele (§ 177 věta druhá insolvenčního zákona, ve znění účinném do 30. června 2017).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.10.2018

Spisová značka: 29 ICdo 72/2016

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Insolvenční řízení, Rozhodčí řízení, Veřejná listina, Výkon rozhodčích nálezů, Vykonatelnost rozhodnutí

Předpisy: § 134 o. s. ř.

§ 177 IZ ve znění do 18.09.2016

§ 28 odst. 2 předpisu č. 216/1994Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce v rozsahu, v němž směřovalo proti třetímu výroku rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 4. 2016, sp. zn. 22 ICm XY, 12 VSOL XY (KSOS 22 INS XY); jinak dovolání zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 22. 6. 2015, č. j. 22 ICm XY, Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „insolvenčního soud“) určil, že pohledávka žalovaného (I. J. Czech, s. r. o., nyní po změně obchodní firmy I. Czech, s. r. o.) přihlášená do insolvenčního řízení dlužníka R. K. pod číslem P2-1 není ve výši 24 350,27 Kč po právu (bod I. výroku), určil, že pohledávka žalovaného přihlášená do insolvenčního řízení dlužníka pod číslem P2-2 není ve výši 155 104,79 Kč po právu (bod II. výroku), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (bod III. výroku) a o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek (bod IV. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Dlužník a společnost C. s. r. o. (dále jen „společnost C“) uzavřeli smlouvu o revolvingovém úvěru, na jejímž základě poskytla společnost C dlužníku peněžní prostředky. Pohledávka společnosti C byla na základě Rámcové smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 29. 2. 2008 postoupena žalovanému (do 18. 9. 2014 podnikajícimu pod obchodní firmou P., s. r. o.).

[2] Dne 9. 6. 2011 uzavřel dlužník s žalovaným dohodu o uznání dluhu (dále jen „Dohoda“). Součástí této Dohody bylo rovněž ujednání o smluvní pokutě, konkrétně podle čl. 5.1 byl dlužník v případě prodlení s úhradou závazku povinen zaplatit smluvní pokutu ve výši 24 350,27 Kč a dále podle čl. 7.2 písm. c) byl dlužník v případě prodlení s úhradou závazku povinen zaplatit smluvní pokutu ve výši 0,15 % z dlužné částky za každý den prodlení.

[3] Dlužník a žalovaný uzavřeli dne 9. 6. 2011 rozhodčí smlouvu, v níž se dohodli, že rozhodčí řízení bude jednoinstanční a písemné. Dále se smluvní strany dohodly, že spory budou rozhodovány samostatně kterýmkoliv z rozhodců, ke kterému žalobce doručí žalobu, a to JUDr. E. V., Mgr. M. L., Mgr. M. W., JUDr. Ing. P. F., Mgr. K. M. nebo JUDr. A. P.

[4] Rozhodčím nálezem ze dne 26. 1. 2012, č. j. P 1101/11-12 (dále jen „rozhodčí nález“), rozhodce Mgr. M. L. uložil dlužníku zaplatit žalovanému částku 142 822,09 Kč spolu se smluvní pokutou ve výši 0,15 % denně z dlužné částky od 15. 11. 2011 do zaplacení a dále rozhodl o náhradě nákladů rozhodčího řízení.

[5] Usnesením ze dne 7. 11. 2013, č. j. KSOS 22 INS XY, Krajský soud v Ostravě mimo jiné zjistil úpadek dlužníka, insolvenčním správcem ustanovil Mgr. R. L. (žalobce) a povolil řešení úpadku oddlužením.

[6] Přihláškou ze dne 21. 11. 2013 uplatnil žalovaný v insolvenčním řízení dlužníka vykonatelnou nezajištěnou pohledávku č. 1 v celkové výši 143 572,09 Kč, jejíž součástí byla i smluvní pokuta ve výši 24 350,27 Kč (podle čl. 5.1 Dohody), a dále vykonatelnou nezajištěnou pohledávku č. 2 v celkové výši 155 104,79 Kč z titulu smluvní pokuty podle čl. 7.2 písm. c) Dohody. Vykonatelnost obou pohledávek prokazoval žalovaný rozhodčím nálezem.

[7] Na přezkumném jednání konaném dne 31. 1. 2014 popřel žalobce vykonatelnou pohledávku č. 1 co do výše 24 350,27 Kč, když měl za to, že způsob, jakým byla smluvní pokuta sjednána, nepožívá pro absolutní neplatnost právní ochrany. Vykonatelnou pohledávku č. 2 popřel ze stejných důvodů co do pravosti, navíc uvedl, že ujednání o této smluvní pokutě je nemravné.

[8] Žalobou doručenou soudu dne 3. 3. 2014 se žalobce domáhal určení, že pohledávka č. 1 ve výši 24 350,27 Kč a pohledávka č. 2 ve výši 155 104,79 Kč nejsou po právu.

3. Na tomto základě insolvenční soud nejprve uvedl, že žalobce má aktivní legitimaci k podání žaloby. Ačkoliv u obou popřených pohledávek vyšlo v průběhu řízení najevo, že jde o pohledávky nevykonatelné, podle „komentáře k ustanovení § 199 insolvenčního zákona“ platí, že ukáže-li se v průběhu incidenčního řízení, že popřená vykonatelná pohledávka je ve skutečnosti pohledávkou nevykonatelnou, lze z § 198 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), analogicky dovodit, že to není důvodem pro zamítnutí žaloby, ale pouze dojde k přesunu důkazního břemene z insolvenčního správce na věřitele.

4. „Nevykonatelnost“ pohledávek insolvenční soud dovodil z toho, že rozhodčí doložka je neplatná, a proto je rozhodčí nález nicotný. Důvod neplatnosti rozhodčí doložky insolvenční soud spatřuje jednak ve způsobu ustanovení rozhodce, při němž byl výběr rozhodce ponechán pouze na vůli žalovaného coby věřitele, „nadto mu rozhodčí doložka dávala možnost zvolit si libovolnou osobu coby rozhodce k

řešení případného sporu s dlužníkem“. Dále insolvenční soud přihlédl k tomu, že rozhodčí řízení mělo být jednoinstanční a písemné, což je nepřípustné s ohledem na potřebu garance rovného zacházení, která spočívá v tom, že rozhodčí řízení musí zaručovat procesní pravidla srovnatelná s řízením, které by bylo na místě, kdyby se spotřebitel k ujednání ve spotřebitelské smlouvě nezavázal (ústnost, přímost jednání, odvolací instance). Rozhodčí doložka je tak neplatná podle § 55 a § 56 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, neboť naplňuje znaky nepřiměřených podmínek vyvolávajících nerovnováhu mezi účastníky dosahující takové intenzity, jež je ve svém důsledku způsobila vést ke značné procesní nevýhodě jednoho z účastníků.

5. Rovněž ujednání o smluvní pokutě shledal insolvenční soud neplatným, s tím, že dohodnutá smluvní pokuta je nepřiměřená. Navíc nárok na smluvní pokutu nelze uznat s ohledem na to, že podle rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 3512/11](#) (jde o nálezy ze dne 11. 11. 2013) v případech spotřebitelských smluv musí být informace o smluvní pokutě přímo ve smlouvě. V tomto případě jsou však smluvní ujednání o smluvní pokutě na druhé straně Dohody a smlouva je podepsána pouze na první straně.

6. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Olomouci napadeným rozhodnutím rozsudek insolvenčního soudu změnil v bodu I. výroku tak, že žaloba na určení, že pohledávka žalovaného přihlášená do insolvenčního řízení dlužníka pod č. P2-1 ve výši 24 350,27 Kč není po právu, se zamítá (první výrok), změnil v bodu II. výroku tak, že žaloba na určení, že pohledávka žalovaného přihlášená do insolvenčního řízení dlužníka pod č. P2-2 ve výši 155 104,79 Kč není po právu, se zamítá (druhý výrok) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (třetí výrok).

7. Odvolací soud nejdříve posuzoval, zda jsou přihlášené pohledávky vykonatelné.

8. Přitom zdůraznil, že rozhodčí doložka nebyla součástí smluvních podmínek, naopak byla sjednána samostatná rozhodčí smlouva. Určení rozhodců bylo jednoznačné a transparentní, když v rozhodčí smlouvě bylo konkrétně označeno šest rozhodců, s tím, že bude rozhodovat ten z rozhodců, u něhož bude podána žaloba (v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. [33 Cdo 1354/2014](#)), a rovněž nebylo sjednáno, že mimo uvedených osob může být rozhodcem osoba jiná (což by bylo neplatné s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. [33 Cdo 68/2014](#)). Rozhodčí nálezy vydal rozhodce, který byl uveden v rozhodčí smlouvě. Podpůrně se použil rozhodčí řád vydaný subjektem, který je stálým rozhodčím soudem (což není v rozporu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. [31 Cdo 1945/2010](#), uveřejněným pod č. 121/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

9. Ve vztahu k námitce, že rozhodčí řízení nemůže být písemné a jednostupňové, odvolací soud uzavřel, že podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [33 Cdo 1354/2014](#) není víceinstančnost vyžadována ani podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ústnost pak sice vyžadována je, ale ne bezvýhradně, neboť ústního projednání věci se lze dle okolností i dobrovolně vzdát a je nutné zkoumat, zda rozhodčí proces nabízí dostatečnou ochranu práv oběma účastníkům s ohledem na okolnosti konkrétního případu. Rozhodčí smlouva přitom umožňovala provedení ústního jednání, nebudou-li písemné podklady stačit. Ve věcech úvěrové smlouvy nelze předpokládat větší skutkovou složitost, takže by písemné řízení nemělo být na překážku. Dlužník mohl důvody, pro které mělo proběhnout ústní jednání, uplatnit v písemném vyjádření, z „rozhodčích nálezů“ však vyplývá, že na žalobu s výzvou k vyjádření nijak nereagoval. Ochrana účastníků tak byla dostatečně zajištěna.

10. Vzhledem k tomu, že nebyl dán žádný důvod neplatnosti rozhodčích smluv ani nedostatku pravomoci rozhodců, považoval odvolací soud pohledávky přihlášené žalovaným za vykonatelné.

11. Důvodem popření takových pohledávek pak nemůže být jiné právní posouzení věci. K tomu odvolací soud dodal, že z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. [29 ICdo 7/2013](#),

uveřejněného pod č. 106/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 106/2013“), vyplývá, že v případě, kdy v exekučním titulu není právní posouzení výslovně uvedeno, je v něm zahrnuto již na základě toho, že titul byl vůbec vydán. Namítal-li tak žalobce, že smluvní pokuty byly nepřiměřeně vysoké, jde o uplatnění jiného právního názoru. Pokud rozhodce shledal, že pohledávka skutečně existuje, pak závěr „o platném uzavření smlouvy“ v sobě zahrnuje i úsudek, že smlouva neodporuje dobrým mravům.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Proti rozsudku odvolacího soudu, a to výslovně „v plném rozsahu“, podal žalobce dovolání, jež má za přípustné pro vyřešení otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud vyřešena nebyla, uplatňuje dovolací důvod podle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), tj. nesprávné právní posouzení věci, a navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

13. Za dovolacím soudem dosud neřešenou považuje otázku, zda lze rozhodčí nález vydaný podle zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení, považovat za veřejnou listinu, kterou lze v insolvenčním řízení prokazovat vykonatelnost pohledávky.

14. Podle dovolatele není rozhodčí nález dostatečným titulem vykonatelnosti, když ta musí být prokázána podle § 177 insolvenčního zákona veřejnou listinou. Veřejnou listinu pak definuje § 567 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), jakož i § 134 o. s. ř. Zákon o rozhodčím řízení nestanoví, že rozhodčí nález je veřejnou listinou, pouze mu (po jeho doručení) přiznává účinky pravomocného soudního rozhodnutí a soudní vykonatelnost. Žalovaný tak neprokázal vykonatelnost pohledávky, neboť nelze mít za to, že rozhodčí nález je veřejnou listinou.

15. Dovolatel poukazuje na to, že v rozhodčí smlouvě bylo označeno šest rozhodců „a že je pouze věřiteli dána možnost vybrat si kteréhokoliv rozhodce z tohoto seznamu“. Dlužník – spotřebitel byl v tomto vztahu slabší stranou, mělo být proto zřejmé, který z rozhodců bude danou věc rozhodovat. V rozhodčí smlouvě podle dovolatele nejsou přesně stanovena pravidla pro určení osoby rozhodce a dohodnutá pravidla negarantují spravedlivé řízení.

16. Dále dovolatel nesouhlasí s ujednáním rozhodčí smlouvy, podle něhož bude řízení jednoinstanční a písemné. V tom spatřuje rozpor s nálezem Ústavního soudu ze dne 1. listopadu 2011, sp. zn. [II. ÚS 2164/10](#). Jde-li o ujednání v rámci spotřebitelské smlouvy, musí rozhodčí řízení zaručovat pravidla srovnatelná s řízením, které by bylo na místě v případě, kdy by se spotřebitel „k ujednání o spotřebitelské smlouvě nezavázal“. Těmito atributy jsou např. ústnost, přímost, odvolací instance. Odepření těchto požadavků zakládá nerovnoměrné postavení účastníků řízení, což „vede ke značné nerovnováze jednoho z účastníků“. K ústnosti uvádí, že tato závisí toliko na posouzení rozhodce a spotřebitel ústní jednání navrhnout nemůže. Tím je dle dovolatele odepřeno právo na spravedlivý proces.

17. Smluvní pokutu sjednanou v Dohodě považuje dovolatel za rozpornou s dobrými mravy, když dlužník je povinen platit věřiteli smluvní pokutu ve výši 0,15 % z dlužné částky za každý den prodlení až do úplného zaplacení.

18. Žalovaný se ve vyjádření k dovolání ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí, považuje je za věcně správné. K dovolacím námitkám uvedl, že rozhodčí nález je veřejnou listinou, což plyne z § 134 o. s. ř., § 28 zákona o rozhodčím řízení, jakož i z § 131 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

III.

Připustnost dovolání

19. S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 18. 9. 2016, tj. naposledy ve znění zákona č. 375/2015 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o ozdravných postupech a řešení krize na finančním trhu a v souvislosti s úpravou systému pojištění vkladů.

20. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. 9. 2017) se podává z bodu 2., části první, článku II. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

21. Nejvyšší soud se nejprve zabýval připustností dovolání.

22. Nejvyšší soud dovolání v části, v níž směřuje proti třetímu výroku napadeného rozsudku, jímž odvolací soud rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů, odmítl podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř.

23. Podle § 241a odst. 2 o. s. ř. platí, že obligatorní náležitostí dovolání je požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů připustnosti dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako v této věci), je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné.

24. K vymezení připustnosti dovolání srov. především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. [29 Cdo 2394/2013](#), uveřejněné pod č. 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 4/2014“), jakož i stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 45/16](#).

25. Údaj o tom, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů připustnosti dovolání ve vztahu ke shora vymezenému výroku, se z dovolání (posuzováno podle jeho obsahu) nepodává.

26. Důvodem pro odmítnutí dovolání v této části jsou proto jeho vady, spočívající v nevymezení toho, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů připustnosti dovolání (srov. § 241a odst. 2 o. s. ř.).

27. Nadto nelze přehlédnout, že dovolání (posuzováno podle jeho obsahu) k této části napadeného rozhodnutí neobsahuje žádnou argumentaci. Dovolatel nijak nezpochybňuje závěry, jimiž odvolací soud odůvodnil výrok o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

28. Dovolání proti prvnímu a druhému výroku napadeného rozhodnutí je pak vadné ve vztahu k dovolatelem předložené otázce transparentnosti rozhodčí smlouvy a posouzení souladu sjednané smluvní pokuty s dobrými mravy.

29. Ohledně rozhodčí smlouvy napadá dovolatel závěr odvolacího soudu, že výběr rozhodců podle této smlouvy byl transparentní. K takto uplatněnému dovolacímu důvodu však opět nevymezil, v čem spatřuje předpoklady připustnosti dovolání. Přitom platí, že domáhá-li se dovolatel revize řešení několika otázek, ať již hmotného, či procesního práva, musí ve vztahu ke každé z nich vymezit, v čem spatřuje splnění předpokladů připustnosti dovolání. Tato situace dovolacímu soudu znemožňuje, aby se touto otázkou mohl blíže zabývat.

30. Dovolatel konečně nevymezuje předpoklady připustnosti dovolání ani k otázce posouzení souladnosti sjednané smluvní pokuty s dobrými mravy. Navíc dovolatel přehlíží, že na posouzení této otázky napadené rozhodnutí ani nespočívá, když odvolací soud „mravnost“ sjednané smluvní pokuty neposuzoval. Odvolací soud uzavřel, že posouzení smluvní pokuty v souladu s dobrými mravy učinil

již rozhodce, a namítal-li dovolatel, že smluvní pokuty byly nepřiměřeně vysoké, jde o nepřipustně (v rozporu s § 199 odst. 2 insolvenčního zákona) uplatněný důvod popření založený na jiném právním posouzení věci. Dovolatel pak nenapadá závěr, že šlo o nepřipustné uplatnění jiného právního posouzení, ale znovu uplatňuje toliko námitku rozporu sjednané smluvní pokuty s dobrými mravy.

31. Předpoklady přípustnosti dovolání proti prvnímu a druhému výroku napadeného rozhodnutí dovolatel řádně vymezuje ve vztahu k závěru odvolacího soudu, podle něhož rozhodčí smlouvu nečiní neplatnou sjednaná jednoinstančnost a písemnost rozhodčího řízení. K této otázce dovolatel uvádí, že závěr odvolacího soudu (o platnosti rozhodčí smlouvy) je v rozporu s judikaturou (k tomu odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. listopadu 2011, sp. zn. [II. ÚS 2164/10](#)). Takto vymezenou otázku však odvolací soud vyřešil v souladu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu (takže dovolání pro její zodpovězení přípustné není).

32. Požadavky na rozhodčí smlouvu, jejímž účastníkem je spotřebitel, včetně ústnosti rozhodčího řízení a možnosti přezkumu rozhodčího nálezu jinými rozhodci, se Nejvyšší soud zabýval např. v usnesení ze dne 29. 7. 2014, sp. zn. [21 Cdo 1637/2014](#), rozsudku ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. [33 Cdo 1354/2014](#), rozsudku ze dne 29. 9. 2014, sp. zn. [33 Cdo 1616/2014](#), a rozsudku ze dne 31. 10. 2014, sp. zn. [29 Cdo 2860/2012](#). Z této judikatury, v níž se Nejvyšší soud vyslovil i k závěrům nálezu Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 2164/10](#), se podává, že jednoinstančnost a písemnost rozhodčího řízení není bez dalšího v rozporu s požadavky na spravedlivý proces.

33. Přípustnost dovolání dále dovolatel řádně vymezuje i ve vztahu k poslední z předestřených otázek (argumentem, že jde o věc dosud neřešenou), a to pro otázku, zda věřitel může v insolvenčním řízení prokazovat vykonatelnost pohledávky rozhodčím nálezem. Pro zodpovězení této otázky je dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., když vskutku jde o otázku Nejvyšším soudem dosud výslovně neřešenou.

IV. Důvodnost dovolání

34. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu nepodávají. Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

35. Podle § 177 věty druhé insolvenčního zákona vykonatelnost pohledávky se prokazuje veřejnou listinou.

Podle § 134 o. s. ř. listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Podle § 28 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení rozhodčí nálezy, který nelze přezkoumat podle § 27, nebo u něhož marně uplynula lhůta k podání žádosti o přezkoumání podle § 27, nabývá dnem doručení účinku pravomocného soudního rozhodnutí a je soudně vykonatelný.

36. Nejvyšší soud předdesílá, že jeho ustálená rozhodovací praxe vychází ze závěru, že v insolvenčním řízení lze považovat za vykonatelnou i pohledávku přiznanou pravomocným rozhodčím nálezem. Srov. např. R 106/2013, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. [29 Cdo 392/2011](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sen. zn. [29 ICdo 31/2013](#), uveřejněný pod č. 3/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014, sen. zn. [29 ICdo 4/2012](#), uveřejněný pod č. 59/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. V těchto rozhodnutích Nejvyšší soud uzavřel, že „u přihlášené vykonatelné pohledávky přiznané pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu (příslušným orgánem tu může být nejen soud, ale

např. též orgán veřejné správy nebo rozhodce anebo rozhodčí soud) lze uplatnit jako důvod popření její pravosti nebo výše jen skutkové námitky, konkrétně jen skutečnosti, které dlužník neuplatnil v řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí“.

37. Je tomu tak proto, že nabývá-li rozhodčí nález dnem doručení účinků pravomocného soudního rozhodnutí a je-li soudně vymahatelný (k povaze rozhodčího nálezu srov. i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sen. zn. [29 NSČR 29/2009](#), uveřejněného pod č. 108/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), má obdobnou povahu jako soudní rozhodnutí, které je veřejnou listinou. Pro účely doložení vykonatelnosti pohledávky podle § 177 věty druhé insolvenčního zákona je proto rozhodčí nález dostačující. Jinými slovy řečeno, rozhodčí nález je listinou, která je způsobilá doložit v insolvenčním řízení vykonatelnost pohledávky věřitele. Ještě jinak řečeno, z § 28 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení plyne, že pravomocný rozhodčí nález má stejné účinky jako soudní rozhodnutí, tj. že má povahu veřejné listiny.

38. Nadto je zřejmé, že výklad prosazovaný dovolatelem je neudržitelný, neboť by ve svém důsledku vedl k tomu, že žádný věřitel, jemuž byla pohledávka přiznána pravomocným rozhodčím nálezem (a který tak má exekuční titul, který zakládá překážku věci pravomocné rozhodnuté), by nebyl schopen v insolvenčním řízení doložit vykonatelnost pohledávky (ničím jiným než rozhodčím nálezem totiž nedisponuje). Účelem § 177 insolvenčního zákona nade vší pochybnost nebylo zabránit věřiteli pohledávky, která byla přiznána rozhodčím nálezem, doložit v insolvenčním řízení vykonatelnost této pohledávky.

39. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.